

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddziały: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5—w Poznaniu, Aleje Marcinkowskiego 18 w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, plac 23-go Stycznia 8/10 w Gdyni, Skwer Kościuszki 4 L. — w Inowrocławiu, Rynek 20.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 3.15 zł. miesięcznie, 9.45 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.54 zł. miesięcznie, 10.61 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 7.15 zł., zagranicą 9.65 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 316, 326, Administracja 315, — Oddziały: Bydgoszcz 1299, Poznań 3600, Toruń 800, Grudziądz 294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 251.

BYDGOSZCZ, wtorek dnia 31 października 1933 r.

Rok XXVII.

Sesja budżetowa Sejmu zwołana.

Prace izb ustawodawczych nie wywołują większego zainteresowania.

(Telefonem od własnego korespondenta).

Warszawa, 30. 10. Ub. soboty doręczono marszałkowi Sejmu i Senatowi zarządzenie Pana Prezydenta, zwołujące zwyczajną sesję budżetową. Marszałek Sejmu p. Świtalski ze swej strony wyznaczył pierwsze posiedzenie Sejmu na dzień 3 listopada. W dniu tym odbędzie się pierwsze czytanie preliminarza budżetowego, który następnie przesłany zostanie do komisji budżetowej. Przy tej sposobności wygłosi ekspozé albo premier p. Jędrzejewicz, który poraz pierwszy zaprezentuje się sejmowi w roli szefa rządu, albo minister skarbu p. Zawadzki.

Po ekspozé rządowem składać będą deklaracje poszczególne kluby poselskie, które w ten sposób dadzą wyraz swemu ustosunkowaniu się do rządu i poczyni rządowych za ubiegły okres. Marszałek Sejmu dążyć będzie, aby załatwić się z porządkiem obrad w jednym dniu, po czym Sejm zostanie odroczone na przeciąg dni 30-tu, jak to było praktykowane w latach ubiegłych. Odroczenie Sejmu na jeden miesiąc nie budzi już żadnej wątpliwości, wskazuje na to jednoznacznie prasa sanacyjna.

Sejm przestał odgrywać dominującą rolę w naszym życiu politycznym. Jest to rzecz powszechnie znana. To też bliskość obrad parlamentu nie budzi w szerokich kołach społeczeństwa wielkiego zainteresowania. Dzieje się tak od chwili, gdy władza ustawodawcza została scentralizowana w ręku władzy wykonawczej t. j. rządu. Szczególnie w roku bieżącym Sejm nie będzie mógł narzekać na „przepracowanie“. Mówią o tym ostatnie numery „Dziennika Ustaw“. W ostatnich trzech dniach ukazało się w „Dzienniku Ustaw“ kilkadziesiąt rozporządzeń Pana Prezydenta z mocą ustawy, wydanych na podstawie pełnomocnictw, udzielonych przez Sejm rządowi. Rzeczy ważniejsze zostały tą drogą załatwione.

A co zostanie sejmowi?

Sprawa budżetu i sprawa zmiany ustroju państwa, o ile wogóle zmiana Konstytucji w czasie najbliższym przyjdzie do skutku.

Wiadomo, że z racji olbrzymiego sukcesu pożyczki narodowej rząd na całe miesiące ma zapewnione wpływy na pokrycie niedoborów budżetowych. Dlatego też dyskusja nad budżetem nie będzie miała emocjonujących momentów. Wszystko będzie załatwione według przedłożeń rządowych. Sprawa zmiany Konstytucji nie będzie też budzić większego zainteresowania. Nowa Konstytucja nie wiele zmieni, a jedynie zatwierdzi obecny stan rzeczy, obecną rzeczywistość.

Wielki uczyony i przyjaciel ludzkości.

Paryż, 30. 10. (PAT). Prasa francuska podaje w depeszy korespondenta Havasa z Warszawy krótkie oświadczenie p. ministra spraw zagranicznych Józefa Becka z powodu śmierci b. premiera Francji Painlevé, w którym, jak mówił minister, świat cywilizowany traci wielkiego uczonego i przyjaciela ludzkości.

Rozpoczęciu obrad sejmowych towarzyszyć będzie agitacja wyborcza we wsiach i miastach. Wybory do samorządów miejskich i wiejskich przez jakiś czas przykują uwagę społeczeństwa.

W takich to warunkach rozpoczynać będzie swe prace Sejm Rzeczypospolitej.

Zarządzenie p. Prezydenta.

Warszawa, 30. 10. (tel. wł.) Ub. soboty w godzinach południowych przybył do

gmachu Sejmu szef biura prawnego przy Prezydium Rady Ministrów radca Pałacowski i wręczył obu marszałkom izb ustawodawczych zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zwołaniu sesji zwyczajnej Sejmu i Senatu. Zarządzenie to brzmi:

„Na podstawie art. 25/37 Konstytucji zwołuję Sejm/Senat do miasta stołecznego Warszawy na sesję zwyczajną od dnia 31 października 1933 r.“

Warszawa, dnia 26 października 1933.

Ive Lester

Wysoki komisarz L. N. w w. m. Gdańsku.

Warszawa pod znakiem zjazdów.

Poleźna manifestacja ku czci Chrystusa Króla.

Warszawa, 30. 10. (tel. wł.) Przy zmiennej, ale nie dokuczliwej pogodzie, którą mieliśmy ub. niedzielę w Warszawie, odbył się cały szereg zjazdów i uroczystości. Przedewszystkiem rozpoczął swe obrady wszechpolski zjazd organizacji kobiecej Zw. Pracy Obywatelskiej Kobiet, który obradować będzie przez pięć dni. Po uroczystym otwarciu obrad, cały dzień poświęcono sprawom wyłączone politycznym. Posłanki z szeregów BB informowały delegatki o polityce wewnętrznej i zewnętrznej kraju, jak również wygłoszono referaty o sytuacji gospodarczej.

Organizacja ta w zupełności pozostaje na usługach rządu.

Jedynie akcja oświatowa i kulturalna tego Związku zasługuje na uznanie. Dnia tego obradował również

zjazd Zw. Cechów Piekarskich,

który zastanawiał się nad koniecznością przeprowadzenia noweli do ustawy o mechanizacji piekarni. Zmiany stosunków w tej dziedzinie domaga się życie codzienne i realne warunki pracy piekarzy.

Rozpoczął swe dwudniowe obrady kongres socjalistycznych związków zawodowych w Polsce.

Centralny organ socjalistyczny „Robotnik“ wiele spodziewa się po nim, czego wyrazem są powitalne artykuły. Prowodzący socjalistyczni spodziewają się, że kongres przyczyni się do wzmocnienia zamierającego ruchu socjalistycznego wśród mas robotniczych w Polsce. (Stygającego trupa trudno zgalwanizować, a szczególnie nie zrobi się nic gadaniną na kongresach. Socjalizm i w Polsce zbankrutował i na to niema lekarstwa).

Wśród uroczystych obchodów niedzielnych w stolicy na pierwsze miejsce wybiła się

inicjatywa Akcji Katolickiej,

która z wielką starannością i okazałością przygotowała doroczną uroczystość, poświęconą czci Chrystusa Króla. Uroczyste nabożeństwa zostały odprawione w katedrze. Piękne okolicznościowe kazanie wygłosił ks. prof. Pągowski. W nabożeństwie tem wzięły udział liczne organizacje katolickie i społeczne o charakterze katolickim, które przybyły do kościoła w pochodzie i ze sztandarami. Wielkie tłumy zebrały się na akademii, która odbyła się w pięknie przystrojonej sali Rady Miejskiej.

Honorowe miejsca zajęli liczni przedstawiciele wyższego duchowieństwa katolickiego z ks. kardynałem arcybiskupem Kakowskim na czele. Widzieliśmy również przedstawicieli rządu, władz państwowych i samorządowych oraz wojskowości. Na podjum ustawiono w bogatej dekoracji obraz Chrystusa Króla, koło którego zgromadziły się bardzo liczne poczty sztandarowe z młodzieżą akademicką na czele.

Program akademii stał na bardzo wysokim poziomie i to pod każdym względem. To też zrobiła ona na słuchaczach duże wrażenie. Odśpiewaniem pieśni religijnej zakończono te podniosłe uroczystości ku czci Chrystusa Króla, którego kult rozszerza się z roku na rok.

Osobna uwaga należy się propagandowemu marszowi kolumn zawodników, którzy w godzinach południowych w szybkim marszu przeszli przez główne ulice miasta. Warszawa gorączkowo przygotowuje się do zapowiedzianych ataków lotniczych i gazowych, które będą przeprowadzone na wielką skalę za dni kilka. Zawody marszowe 25 drużyn w maskach gazowych miały na celu propagandę LOPP-u. Należy przyznać, iż jest to reklama bardzo skuteczna.

Pan Prezydent odsłania pomnik poległych saperów.

Wielkiej powagi nadał Pan Prezydent swoją obecnością uroczystości poświęcenia pomnika poległych saperów.

Nowy gabinet francuski

W pierwszym rządzie od prawej ku lewej stoja: Dalimier (wicepremier i sprawiedliwość), Sarraut (premier i marynarka), de Monzie (oświata), — w drugim rządzie: Frot (praca), Laurant-Eynac (handel), Gussille (rolnictwo), Paul Boncour (sprawy zagran.)

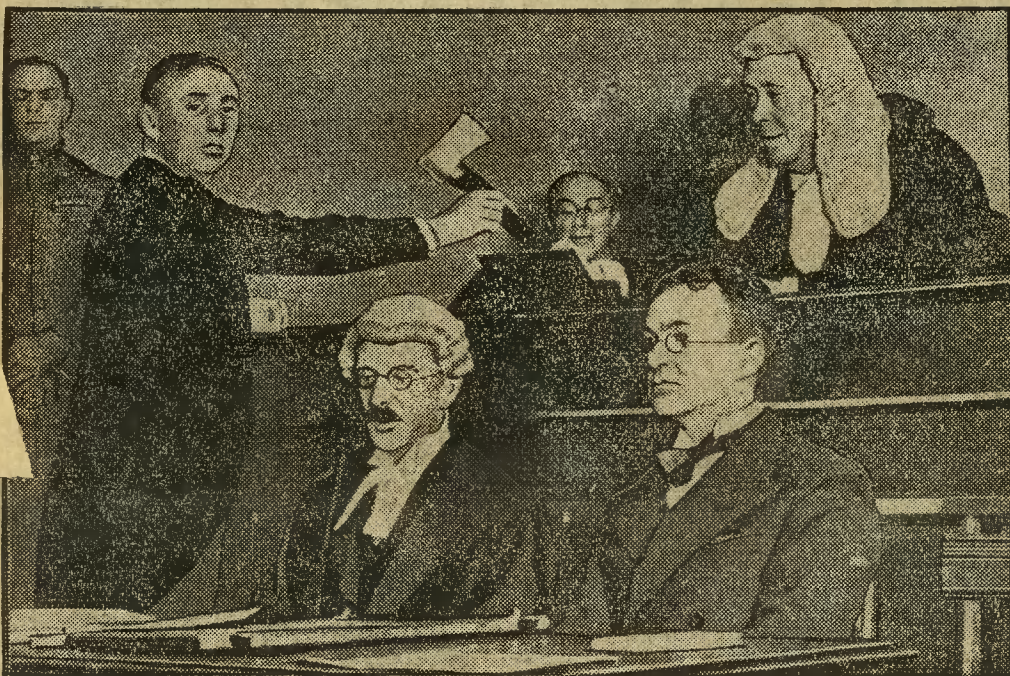
O czem się w Rzymie nie pisze...

Rzym, w październiku. W Palazzo Venezia panuje zły humor już oddawna. Trudno się dziwić. Polityka II Duce zawodzi, to jest **zawodzą wszystkie koncepcje z paktem czterech**. Odrzuciła go komisja zagraniczna francuskiej Izby Deputowanych. „Dochodzimy do poznania, że nie może się on stać w dzisiejszych warunkach instrumentem polityki międzynarodowej“. **Pewnie, że nie**. Ani na mowę Daladiera w parlamencie, będącym jasnym odrzuceniem wszelkich duserów Hitlera, ani na ton prasy angielskiej, w jakim się pisze nad Tamizą o pakcie czterech, **nikt się tu już nie oburza**. Za to jesteśmy wściekli na pięknego Adolfa. „Wielki uczeń“ wypuszczony z pod kurateli, zachowuje się jak słoń w składzie porcelany. Wszystkie nadzieje na pośrednictwo, na Stresę, na zmianę Lago di Geneva na Lago Maggiore wzięły w łeb, **z widoków na „języczek u wagi“ też nici**. A najgorsze, iż żadnej winy na „przeznili parlamenta-

ryzm francuski“ zwać nie można. Przeciwnie, ci liberali paryscy robili co mogli, przyjechali do Rzymu, gadali dużo o „kulturze łacińskiej“ i „wspólnych węzłach“. Sprawcami całego galimatjasu są oczywiście Niemcy — i niedwuznacznie proponuje się im. **abv sami pili to piwo, które nawazyli w Genewie**. Albowiem prasie wolno już pisać o polityce Trzeciej Rzeszy w słowach, któreby niedawno z oburzeniem kreślił ówwek cenzora; korzystają z tego ochoczo biedni publicyści faszystowscy. Tematu nazbierało się aż nadto; to małpowanie rewolucji Mussoliniego poszło za daleko i nawet „Popolo di Roma“ pisało, iż **taka kopja faszystów jest tylko kompromitacją włoskich prądów „odrodzenia Europy“**.

Oprócz kłopotów z Berlinem, mamy jeszcze kram bałkański. **Zbliżenie Sofji do Belgradu nikomu się w Palazzo Chigi (ministerstwo spraw zagranicznych) nie podoba**. Borys bułgarski spokrewił

„Egzekutor“ króla angielskiego grozi gminie miasta Londynu fantowaniem.

W Anglii utrzymały się ceremonjały, które nam wydają się nieskończenie komicznymi, a które tam jednak są obchodzone z niezwykłą powagą. I tak królowi angielskiemu nie wolno pokazywać się w dzielnicę handlowej miasta Londynu czyli w tak zw. City, do czego przecie każdy zebrak ma prawo. Jeżeli król gdzie wyjeżdża, to okrąża City, albo musi lordmajora Lon-

dynu prosić o pozwolenie na przejazd. Natomiast gmina jest zobowiązana składać królowi co roku tytułem daniny toporek. Ale wedle przyjętego zwyczaju nie czyni tego nigdy dobrowolnie, tylko król posyła do lordmajora swego egzekutora, który domaga się toporka pod grozą gniewu królewskiego. I wtedy go naturalnie dostaje!

Marek Romański.

(61)

Ostatnia gra Yoshimury.

Powieść.

(Ciąg dalszy).

Obrońca: — Istnieje milcząca zgoda trybunału, oskarżenia i obrony, by o ile możliwości uniknąć spraw dotyczących owego tajnego traktatu między dwoma mocarstwami... Obrona będzie dotykać tych spraw tylko o tyle, o ile będzie to konieczne dla wykazania niewinności oskarżonej... Czy został stwierdzony jakikolwiek kontakt między Hanką Orsini, a Yoshimurą?

— Nie!
Prokurator: — Czy oznacza to, że takiego kontaktu nie było?

— Nie! Metody owego Yoshimury są tak sprytne, że trudno bardzo stwierdzić jest, kogo i jakie węzły łączą z tym Japończykiem.

Obrońca: — W jakim stadjum jest śledztwo w sprawie Yoshimury?

— To jest tajemnica śledztwa. Poszukiwany jest listami gończymi.

Obrońca: — Czy wiadomo policji, co stało się z detektywem Snarskim, który o osobie Yoshimury udzielił jej pierwszych wiadomości?

— Nie!
Obrońca: — Czy wiadomo jest policji, kto dwukrotnie usiłował otrucić Freda Fletchera?

— Ta sprawa znajduje się w śledztwie!

Obrona: — Nie mam więcej pytań!

Zkolei, jako świadek oskarżenia, staje przed sądem wywiadowca Ignacy Kielbik. Na pytanie prokuratora odpowiada on szczegółowo o znalezieniu rękawiczki, o tem, jak stwierdził, gdzie została ona kupiona i do kogo należała. Zeznania jego pokrywają się zresztą z zeznaniami oskarżonej, która nie taj, że na trzy dni przed zbrodnią kupiła parę rękawiczek w firmie Szotayski.

Na pytania obrony wywiadowca Kielbik daje cięte odpowiedzi, które nie zawsze wypowiedziane są tonem grzecznym. Przewodniczący zwraca na to uwagę świadka, który po przesłuchaniu siada na ławie świadków i z zainteresowaniem śledzi przebieg sprawy.

Świadek Jan Torren, pierwszy sekretarz ambasady, z widocznym przymusem odpowiada na liczne pytania obrony, z których wynika, że ambasador van Bergen był wielkim miłośnikiem pięciopięknej, że cieszył się wielkiem powodzeniem u kobiet, które odwiedzały go często. Jan Torren nie przypomina sobie oskarżonej, wie tylko, że ambasador posyłał jej kwiaty. O ile chodzi o wizyty w ambasadzie, pałac ambasady, jak wiadomo, ma dwa wejścia, z których jedno prowadziło wprost do prywatnych apartamentów ambasadora.

Świadek Norman Kerr, urzędnik ambasady zeznaje, iż kobieta, która krytycznego dnia odwiedziła ambasadora, była gęsto zawoalowana, tak, że nie zauważył rysów jej twarzy. Świadek z całą pewnością twierdzi, że słyszał dwa strzały, podkreśla, że pokoje am-

basady odznaczały się doskonałą akustyką. Obrona stara się podważyć zeznania Normana Kerra, cytując zeznania Freda Fletchera, świadek jednak obstaje przy swem twierdzeniu. Opisuje on scenę, jaką zastał, gdy otworzył drzwi do gabinetu ambasadora, na odgłos strzałów.

Obrońca: — Czy zapamiętał pan rewolwer, jaki trzymał w ręku Fred Fletcher?
Norman Kerr: — Nie! Byłem zbyt silnie wzburzony, by zwracać uwagę na drobne szczegóły.
Prokurator pokazuje rewolwer.
— Czy to ten?
— Prawdopodobnie! Jest to rewolwer ambasadora, jaki otrzymał on jakiś rok temu w prezencie właśnie od Freda Fletchera.
Obrońca (półgłosem): — To ciekawe!
Norman Kerr: — Ambasador w mej obecności mówił raz Fletcherowi, iż chce nabyć dobrą precyzyjną broń. Fred Fletcher oznajmił wówczas ambasadorowi, iż ma dwie znakomite sztuki i na drugi dzień jedną z nich — właśnie ten browning — przyniósł ambasadorowi w prezencie!
Prokurator: To jest obojętne do sprawy!
Świadek Goldschmidt, zegarmistrz posiadający swój sklep na placu Trzech Krzyży, zeznaje zgodnie z aktem oskarżenia. Twierdzi, iż Hanka Orsini oddała mu zegarek do naprawy, punktualnie o godzinie 6,40. Którą godzinę wykazywał zepsuty zegarek nie pamięta.

Jeżeli już mowa o lotnikach, to trze-

ba zaznaczyć, że de Pinedo nie cieszył się przyjaźnią Balby, a za to posiadał całkowitą sympatię d'Annunzia, który jest świeżo upieczony marszałek zaciekle przeciwnikiem. Dał tego właśnie dowód z okazji triumfu Balby w Rzymie. Jak wiadomo, po powrocie eskadry transatlantycznej, zgotowano **Balbie triumf, godny Cezara**. Po wyściełonej laurem drodze, przeszli uczestnicy raidu pod łukiem Konstantyna. Było to zupełnie w stylu d'Annunzia i dlatego też **spowodowało niezwykle silną reakcję starego poety**. Mógł darować Balbie jego ordery, mógł darować panegiriki w prasie i marszałkostwo i „pokrewieństwo z królem“. Do tych wszystkich historyj odnosił się on, zdobywca Fiume, pierwszy żołnierz i pierwszy poeta Włoch, z mało tajoną pogardą. Ale luk rzymski, ale triumf Gajusza Cezara dla Balby, nieznanego nikomu przedtem oficera strzelców alpejskich i w dodatku żyda z pochodzenia — tego było za dużo.

D'Annunzio zamknął się w swej willi nad Lago di Garda. Ale nie byłby autorem „Fuoco“, gdyby ograniczył się jedynie tylko do biernego protestu. I od-

Skuteczna reklama

przemawia do publiczności i podkreśla zalety towaru.

basady odznaczały się doskonałą akustyką. Obrona stara się podważyć zeznania Normana Kerra, cytując zeznania Freda Fletchera, świadek jednak obstaje przy swem twierdzeniu. Opisuje on scenę, jaką zastał, gdy otworzył drzwi do gabinetu ambasadora, na odgłos strzałów.

Obrońca: — Czy zapamiętał pan rewolwer, jaki trzymał w ręku Fred Fletcher?

Norman Kerr: — Nie! Byłem zbyt silnie wzburzony, by zwracać uwagę na drobne szczegóły.

Prokurator pokazuje rewolwer.

— Czy to ten?

— Prawdopodobnie! Jest to rewolwer ambasadora, jaki otrzymał on jakiś rok temu w prezencie właśnie od Freda Fletchera.

Obrońca (półgłosem): — To ciekawe!

Norman Kerr: — Ambasador w mej obecności mówił raz Fletcherowi, iż chce nabyć dobrą precyzyjną broń. Fred Fletcher oznajmił wówczas ambasadorowi, iż ma dwie znakomite sztuki i na drugi dzień jedną z nich — właśnie ten browning — przyniósł ambasadorowi w prezencie!

Prokurator: To jest obojętne do sprawy!

Świadek Goldschmidt, zegarmistrz posiadający swój sklep na placu Trzech Krzyży, zeznaje zgodnie z aktem oskarżenia. Twierdzi, iż Hanka Orsini oddała mu zegarek do naprawy, punktualnie o godzinie 6,40. Którą godzinę wykazywał zepsuty zegarek nie pamięta.

Herszt Alter, pomocnik Goldschmidt-

ta, potwierdza jego zeznanie. Właśnie gdy oskarżona, którą poznaje, weszła do sklepu, Goldschmidt, regulując jakiś inny zegarek, polecił by spojrzeć na chronometr i powiedział mu, która godzina. Była za dwadzieścia minut siódma. Alibi oskarżonej upada w ten sposób zupełnie.

Rozprawa trwa. Po południu zeznają dalsi świadkowie oskarżenia. Jutro po zeznaniu kilku świadków obrony i orzeczenia rzeczoznawców nastąpią przenówienia stron i wyrok.

ROZDZIAŁ XXXVII.

Siódmy tom Szekspira.

Forsowny lot do Monte Carlo i z powrotem, gorączkowa praca dni ostatnich i przeprawa z Iris Saledo — nie mogli się nie oddać na stanie zdrowia Jerzego Snarskiego, osłabionego jeszcze ciągle po odebraniu w tył czaszki uderzenia i po przymusowej kąpieli w mokrowskiej gliniance, po kąpieli, w której ocalał prawdziwie cudem.

Po wizycie u ambasadora de Morganti i wprawieniu Iris zagranicę, po dramatycznej rozmowie ze szpiegiem, oznaczonym przez Yoshimurę „M. L.“ — 13“ i po uzyskaniu jej zeznań tak bardzo ważnych dla wyliczenia niewinności Hanki Orsini, zamierzał głośny detektyw udać się do nadkomisarza Szareckiego i powiadomić go o swem ocaleniu, o którym nic jeszcze nie wiedziała policja. Chciał również sprawić, by depesze, adresowane do willi Iris, były poddawane cenzurze i niedoreczane.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Czas stracony nie wraca!

Złoty walutą murowaną. — Tępić marnotrawstwo.

Każdy kto zarabia — musi i powinien

oszczędzać.

Ta zasada powinna przeniknąć jak najszersze warstwy naszego społeczeństwa.

Od dziecka powinniśmy przyzwyczajając się do oszczędzania i myśli o przyszłości. Mała choćby suma, ale odkładana regularnie, stworzy w ciągu lat kapitał, który umocni w nas

pewność jutra,

daje nam swobodę decyzji,

a są to momenty niezwykle ważne, zwłaszcza w obecnym okresie ogólnej niepewności.

Prof. dr. L. Caro w odczycie wygłoszonym we Lwowie podkreśla słusznie, że i bez artykułów dziennikarskich i bez dnia oszczędności wszyscy dobrze wiedzą, że **lepiej w zasadzie oszczędzać, aniżeli być marnotrawnym.** Ale z drugiej strony, czy w krótkim życiu, jakie nam przeznaczyła Opatrzność, mamy nieustannie odmawiać sobie wszelkich przyjemności?

Czas stracony nie wraca nigdy i byłoby nierozsądnie ich się wyrzekać.

Idzie tylko o rodzaj naszych upodobań, o nasz pogląd na to, co nazywamy przyjemnością.

Dawanie pierwszeństwa rozrywkom, które kształcą umysł, albo przyczyniają zdrowie i przedłużają życie, jednocześnie zaś mało albo nie nie kosztują przed rozrywkami niszczącymi zdrowie, a oglupiającymi, pozatem nadwyrażaniem kieszeń, — zależy więc tylko od zmiany naszych poglądów na to, co nazywamy przyjemnością. Skoro je zmienimy, zyskamy niewątpliwie pewną sumę, którą będziemy mogli odłożyć.

Dzisiaj już w szkołach naszych prowadzi się racjonalną propagandę oszczędności. Młodzież składa swe drobne grosze do skarbonek, dostarczonych im przez PKO lub banki komunalne, a co miesiąc udają się do kasy, gdzie urzędnik otwiera skarbonkę i kwituje w książeczce zebraną kwotę.

Jest to niewątpliwie bardzo skuteczna propaganda, gdyż, jak mówi stare przysłowie polskie „**czem skorupka za młodu nasiąknie, tem na starość traci.**” Mamy więc błogą nadzieję, że pokolenia wychowane w tych hasłach, będą ich przestrzegać, gdy wejdą w szeregi społeczeństwa.

Ale nim podrośnie nowe pokolenie, dużo czasu upłynie, a **my chcemy dziś stosunki uzdrowić.** Nie możemy czekać

lata całe,

na skutki posiewu dzisiejszej szkoły.

Kiedy wokoło nas

wre gorączkowa praca,

kiedy otaczają nas państwa o dużych zasobach materialnych, nasze młode państwo musi w forsownym tempie nadrobić czas stracony.

Nawet już w okresie po odzyskaniu niepodległości nie mogliśmy uprawiać propagandy oszczędności, gdyż przecho-dziliśmy okres długiej inflacji. A przecież odmawianie sobie pewnych wydatków, ma tylko wówczas sens, jeżeli zatrzymana i złożona w instytucji finansowej gotówka posiada nieuszczerploną wartość. Jeżeli ma się ją częściowo stracić to gospodarczo mądrzej postąpili w czasie minionej inflacji ci, którzy kupowali brylanty czy złoto, bo utrzymali substancję majątkową.

Na szczęście dziś państwo nasze prowadzi mądrą i ostrożną politykę budżetową.

złoty jest murowaną walutą,

która w okresie, gdy najsilniejsze waluty, jak dolar i funt zachwiały się, przetrwał ogniołą próbę i dziś można bez o-

bawy lokować swe oszczędności w naszej własnej walucie.

Ci, którzy umieszczali swe kapitały w innych walutach i w bankach obcych, nie tylko postąpili ze szkodą własnego państwa i współobywateli, ale **pierwsi padli ofiarą swego krótkowidztwa.**

Dlatego też dziś możemy z całym poczuciem odpowiedzialności wobec społeczeństwa rzucać hasło gromadzenia oszczędności we własnej walucie i własnych instytucjach finansowych i w ten

sposób budowania swojej i naszego kraju niezależności.

Tępić powinniśmy marnotrawstwo w życiu publicznym i prywatnym. Tylko w ten sposób zdołamy ugruntować swą niezależność ekonomiczną.

Hasło to — o którym przypominamy w Dniu Oszczędności, winno znaleźć wdzięczny oddźwięk, gdyż realizowanie jego leży w interesie indywidualnym każdego obywatela, ale **również w interesie społeczeństwa i państwa.**

Znaczenie oszczędności dla społeczeństwa

Bogactwo narodu opiera się na dobrobycie każdego z jego obywateli.

Tajemnicą bogactwa Francji jest t. zw.

pończocha wełniana,

do której skrętna gospodyni składa codziennie zaoszczędzone grosze, żeby je z końcem tygodnia oddać do kasy na książeczkę wkładową. Z tych groszowych oszczędności powstają kapitałiki, które zabezpieczają rodzinom dobrobyt, tworząc jednocześnie bogactwo narodowe kraju.

Polska odczuwa dotkliwie brak kapi-

tałów. Zebrane w Polsce przed wojną 5 i pół miljarða złotych oszczędności z powodu wojny ulotniły się doszczętnie. W chwili obecnej wszystkie wkłady razem wzięte w polskich instytucjach pieniężnych wynoszą ponad 2 i pół miljarða zł. Jest to suma poważna, jednakże w stosunku do potrzeb i do możliwości oszczędzania ciągle jeszcze za szczupłą.

Zważmy tylko, że nasz najbliższy sąsiad słowiański, Czechosłowacja, licząca niespełna połowę ludności Polski, posiada ogółem mimo słabego jeszcze u-

Jak się przedstawia kapitalizacja wewnętrzna w Polsce?

Suma wszystkich wkładów oszczędnościowych, złożonych w komunalnych kasach oszczędności, P. K. O. i spółdzielniach kredytowych — wynosiła

pod koniec 1932 r. — 1340 milionów,

zaś analogiczna kwota oszczędności złożonych na ziemiach, wchodzących w skład Rzeczypospolitej

pod koniec 1913 r. wynosiła 5.300 milionów obecnych złotych,

t. j. blisko cztery razy więcej.

Suma wkładów we wszystkich insty-

tucjach finansowych łącznie z Bankiem Polskim, Bankiem Gospodarstwa i bankami prywatnymi, wynosiła pod koniec 1932 r. — 2600 milionów złotych. Jeśli chodzi o sumę wszystkich wkładów w tychże samych instytucjach pod koniec 1925 r., to wynosiła ona zaledwie 594,4 miliony.

Żeby zobrazować rozwój oszczędności w Polsce w latach od 1926—1931, złożonych wyłącznie w instytucjach oszczędnościowych, a więc w P. K. O., w komunalnych i niekomunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredyto-

działu w ruchu kapitalistycznym Słowaczyny i Rusi Zakarpackiej —

prawie 14 miliardów zł wkładów

we wszystkich instytucjach finansowych, z tego około 11 miliardów zł wkładów w instytucjach oszczędnościowych, obsługujących „małego człowieka”. Dorobek kapitalizacyjny Czechosłowacji jest zatem blisko 6-krotnie większy od naszego i charakteryzuje się tem, że na jego powstanie składają się w ogromnej przewadze oszczędności najszerszych sfer społeczeństwa. Jest to zatem żywy przykład, do czego doprowadzić może

masowa oszczędność ludowa.

Kapitałów nam potrzeba, by móc wyzyskać bogactwa naturalne naszego kraju, podnieść i rozwinąć rolnictwo, przemysł i handel, utrzymać nie tylko istniejące warsztaty pracy, ale i uruchamiać nowe, dając przez to możliwość zarobkowania licznym rzeszom bezrobotnych i dach nad głową bezdomnym. Musimy stworzyć kapitał rodzimy.

Jedyną drogą ku temu jest **praca i oszczędność.**

W pochodzie świata ku lepszemu jutru.

W odmęcie głębokiego kryzysu troska o **lepszą przyszłość** stała się udziałem państw, narodów i jednostek. Znamieniem czasu jest coraz zaciętsza walka o przetrwanie.

Zwycięża ten, kto jest wytrwalszy i zasobniejszy w środku.

Źródłem siły społeczeństw i jednostek są zasoby.

Powstają one drogą gromadzenia oszczędności i przetrwarzania ich w dobra wytwórcze. Tej świadomości cały świat kulturalny, a z nim i Polska, daje solidarny wyraz w dniu 31 października, obchodząc

MIEDZYNARODOWY DZIEŃ OSZCZĘDNOŚCI.

Dzień ten poświęćmy i my rozważaniu prawdy niezbitnej, że **oszczędność jest drogą, często powolną, lecz zawsze pewnej budowy niezależności.** Oszczędność jest środkiem zabezpieczenia jutra, jest rękojmią trwałości zarówno państwa jak i rodziny. Utwierdza ona wiarę w moc twórczą człowieka i w jego zdolności świadomego kształtowania życia. Ona też poprowadzi nas

ku jaśniejszej przyszłości.

W całym kulturalnym świecie rozbrzmiewa w Dniu Oszczędności solidarne hasło: **Pracujmy, twórzmy realne wartości, ulepszajmy naszą gospodarkę w domu i w każdym warsztacie pracy. Zaspokajajmy potrzeby dnia dzisiejszego, ale nie zapominajmy**

o potrzebach jutra.

Oszczędzajmy, z myślą o spokojnej przyszłości, dążąc do niezależności i poprawy bytu.

Centralny Komitet Oszczędnościowy Rzeczypospolitej Polskiej.

wych, pozwolę sobie zacytować następujące cyfry:

Suma oszczędności we wszystkich powyższych instytucjach wynosiła pod koniec 1926 r. — 177,7 milionów zł
w 1927 r. — 403,6 „ „
w 1928 r. — 601,8 „ „
w 1929 r. — 849,8 „ „
w 1930 r. — 1125,7 „ „
w 1931 r. — 1209,8 „ „
w 1932 r. — 1340,0 „ „

pierwsza połowa 1933 r. około 1.388 milionów złotych.

Cyfry powyższe ilustrują dosadnie z

Oszczędnościom

zapewnia pewną lokatę i korzystne oprocentowanie

Komunalna Kasa Oszczędności m. Bydgoszczy

Rok zał. 1840

w Bydgoszczy, ulica Jagiellońska 4

Rok zał. 1840

za którą odpowiada gmina m. Bydgoszczy całym swoim majątkiem.

(20541)

Odnowienie składu komisji szacunkowych na rok 1934.

Na skutek zapytań ze strony Izby przemysłowo-handlowych ministerstwa skarbu wyjaśniło, że sprawa odnowienia składu komisji szacunkowych na r. 1934, aż do czasu wydania ordynacji podatkowej, nadal jest aktualna.

Przy przeprowadzeniu uzupełniających wyborów członków oraz zastępców komisji szacunkowych i odwoławczych do spraw podatku przemysłowego stosować należy obowiązujące przepisy ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Spółdzielczy Bank Kredytowy w Bydgoszczy

z ograniczoną odpowiedzialnością
Konta BANKOWE. (20539)
Konto żyrowe w Banku Polskim w Bydgoszczy.
KONTA BIEŻĄCE: Bank Gospodarstwa Krajowego w Bydgoszczy - Kom. Kasa Oszczędności w Bydgoszczy - Bank Związku Sp. Zarobk. w Poznaniu - P.K.O. Poznań nr. 200295.

Pożyteczne wydawnictwo. Nakładem Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych R. P. ukazała się ostatnio książka p. t. „Ilustrowane wyjaśnienie do nowej taryfy celnej”. Narazie wyszła tylko część I, obejmująca działy metali i wyrobów z metali, maszyn i aparatów, sprzętu elektro-technicznego oraz środków transportowych.

Spółdzielnia jest jedynym miejscem dla Twoich oszczędności.
Największa pewność! **Najwyższy procent!**

Bank Ludowy w Bydgoszczy

Spółdzielnia z nieograniczoną odpowiedzialnością.

!Miejscowe kapitały dla miejscowych spółdzielni!

(20557)

Geny wyższe od przedwojennych. Z obliczeń statystycznych wynika, iż cały szereg artykułów przemysłowych w Polsce posiada obecnie ceny wyższe niż przed wojną. Ceny hurtowe benzyny, nafty rafinowanej, soli potasowej, kwasu siarkowego, przewyższają w znacznym stopniu ceny przedwojenne. N. p. benzyna w hurcie kosztuje obecnie 68,90 zł za 100 kilo, podczas gdy w roku 1914 płacono za nią 42,31 zł.

Wkłady bankowe kurczą się. Dane ankiety o głównych pozycjach finansowych 45 większych placówek bankowych w 6-ciu najważniejszych ośrodkach finansowych za wrzesień rb. pozwalają stwierdzić, iż po łagodnym wzroście wkładów bankowych w poprzednich miesiącach we wrześniu rb. nastąpiło ponowne zmniejszenie się globalnej sumy wkładów.

Obywatele!**Dzień Oszczędności**

przypomina Wam, że istnieje tylko jedna droga do poprawy własnego bytu —

droga pracy i oszczędności

Pamiętajmy, że

małe strumyki tworzą wielkie rzeki,
a drobne oszczędności tworzą wielkie kapitały.

A więc oszczędzajmy i uczmy oszczędzać innych!

Najkorzystniejszą lokatę oszczędności zapewniają

Kom. Kasa Oszczędności pow. Inowrocławskiego ul. Toruńska 28.

Kom. Kasa Oszczędności miasta Inowrocławia Rynek 5.

(20542)

Oszczędności

składaj

w Spółdzielczym

Banku Bydgoskim

w Bydgoszczy, Mostowa 12,

który załatwia również

wszelkie inne transakcje bankowe.

20500

lokują korzystnie swoje kapitały przez nadanie drobnego ogłoszenia

do „Dziennika Bydgoskiego”

**Bank für Handel und Gewerbe Poznań
Poznański Bank dla Handlu i Przemysłu**

Telefony 464, 465, 445.

Spółka Akcyjna

Oddział w Bydgoszczy

ulica Dworcowa nr. 6.

Poleca się do załatwienia wszelkich transakcyj bankowych.

PRZYJMUJE WKŁADY OSZCZĘDNOŚCIOWE.**DEUTSCHE VOLKSBANK**

Bank Spółdzielczy z ograniczoną odpowiedzialnością

w BYDGOSZCZY

ODDZIAŁY:

Chełmno, Grudziądz, Koronowo
Świecie, Wejherowo, Wyrzysk.

20536

Załatwia wszelkie transakcje bankowe na najdogodniejszych warunkach.

Przyjmuje wkłady oszczędnościowe.

